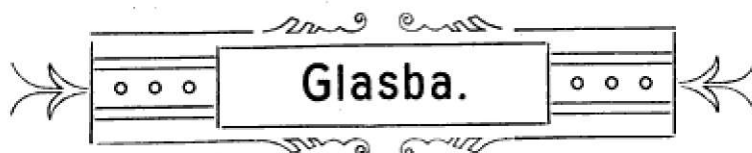

Bože moj, kdo je še kdaj naglašal pridevnik „sladká“; „on se jej *sladká* in priličuje“ bi pa že rekli. — S tem še ni rima ugotovljena, če postavimo na rimani zlog napačno naglasno znamenje, če pa živ kršt pod božjim solncem nikdar in nikjer tako ne izgovarja. — Hudo filipiko zaradi zanikrnih rim so torej zaslužili i vihravi kovači verzov pa tudi popustljivi naši redakterji. Upamo, da se g. Breznik o priliki še povrne k temu predmetu, da si zasluži še večjo hvalo.

L. Pintar.

Abditus, Socialni problemi. Eseji. V Ljubljani 1912. Založil L. Schwentner. V. 8°. 234 str. Cena broš. 3 K 60 v, vez. 4 K 60 v. — Knjigo priporočamo; daljše poročilo smo morali odložiti za prihodnjo številko.

Novi akordi. XI. leto št. 1 in 2. — Iz književne priloge veje pesimizem in ostra kritika našega muzikalnega življenja; obe številki pa nam kažeta slovensko glasbo kot mlado, pa čvrsto drevo v krasnem pomladnem cvetju. Vse ostre obsodbe Kreka in Lajovca so upravičene in umestne. Po dolgoletnem trudapolnem delu se je naše občinstvo privedlo do spoznanja, da je edina glasbena umetnost to, če 300, ali kakor pravi Lajovic, 15.000 ljudi, istočasno isti ton zapoje in pretrga. Če pomislim, da se porabi za izvajanje osemtaktnih pesmic in Sattnerjevega oratorija isti ogromni zbor, potem se mi nehote vrine misel, da bi utegnili pametno biti, na vrabce s topom streljati. Da bi se gojila glasba za srce, to je nedopustno. In zato vidimo posledice: nikjer izvršujočih umetnikov, ne pevcev, ne instrumentalistov, nikjer dirigentov in zborovodij, izvzemši enega, ki je pa tudi brez naslednika. In Lajovčeva obsodba o načinu petja je popolnoma pravilna. Sicer je že obsojal Hoffmeister tako sekanje pred leti v „Lj. Zvonu“, tudi ob različnih prilikah, četudi mimogrede, se je isto že namigavalo. Da je pa Lajovic naravnost brez pardona povedal svoje mnenje, zato zasluži priznanje. Da se pa v takih razmerah naša glasba v pomladnem razvoju ne posuši, ima glavno zaslugo urednik dr. Gojmir Krek, ki zbira skladatelje okoli sebe in jih navdušuje z obljubo na boljšo bodočnost. In tako nam je v zadnjih dveh zvezkih zopet pokazal nekaj del svojih varovancev. Mladi stud. mus. na praškem konservatoriju objavlja „Moment“ za klavir, sicer kratko, pa zelo lepo skladbo. Če Ravnik v pridnosti vztraja, potem nam je obljubljen dober skladatelj, talenta mu ne primanjkuje. Iz instrumentalne glasbe še omenim Vazilija Mirka „Glasbene utrinke“ za klavir in Rožanca „Giga“ za gosli in klavir. Obe sta čedni skladbi, ki utegneta marsikateremu učencu napraviti veselje. Solospevi so priznanja vredni tako po obliki, kakor tudi po vsebini, saj prihajajo iz rok Lajovca, Premrla in Kreka, „Pesem o tkalcu“, „Zapel bi pesem žalostno“ in tudi „Predsmrtnica“ so umotvori, v katerih pevec lahko pokaže svojo glasovno izobrazbo in — srce. V. Mirk je objavil tudi še mešan zbor „Kam hitite“, ki bo v svoji celoti zadovoljil tudi razvajeno občinstvo. Pozabiti ne smem moških zborov: „Še ena“ Oskarja Deva meni izredno ugaja. Tudi Emila Adamiča „Polonica“ in Josipa Pavčiča „Deklica, ti si jokala“ sta po svoje lepa.

Dr. Kozina.